

Bakalářská práce Karolíny Kýčkové Podoby a proměny básnické tvorby Irmý Geisslové

Posudek oponentky

Bakalářská práce Karolíny Kýčkové o Irmě Geisslové je založena na podrobném chronologickém popisu básnických sbírek, uměřeném biografickém portrétu a výběrovou recepcí a také sleduje vydávání její poezie po její smrti, svébytný druhý život, který dozajista inicioval svým zájmem básník Ivana Slavík.

Práce se však opírá o další dostupné zdroje o Geisslové, včetně monografie Jany Hoffmannové. Kontextově se dobře orientuje a také se vyrovnává s problematikou ženského básnictví 19. století.

Kýčková postupuje čistě chronologicky, řadí své pečlivé analýzy tak, by do nich nevkládala předčasná očekávání. Jen se občas vrací a někdy se zdá, že nadbytečně opakuje zásluhy Ivana Slavíka. Největší část práce je věnována Immortelám (1879), společně s autorkou se nám otvírají jednotlivé složky této sbírky ve své celistvosti, ozřejmují se vzájemné vztahy, společné a odlišující básnické prostředky. V této kapitole práce se myslím nacházejí nejzajímavější postřehy autorky: popisy role folkloru v básních, charakteristiky romantismu Geisslové (poezie Geisslové zjevně prorůstají máchovské aluze), zachycení tonality jejích veršů včetně možná s trochou chtěného srovnání s Verlainem, které však má schopnost čtenáře přivést k tomuto někdy trochu opomíjenému rysu její poezie. Jedním z klíčových prvků analýz jsou postřehy o neobvyklých epitetech Geisslové, které vytvářejí atmosféru zraněné citovosti a melancholie. Karolína Kýčková dobře postřehuje smysl navazování na lidovou poezii, která umožňuje svými alegorickými a symbolickými postupy „ztajeně“ odhalovat já, které se jinak nemůže či nesmí prodat na povrch. Tato linie se mi zdá velmi potenciální a myslím by stále za hlubší pozornost.

Na práci oceňuji neobvyklou křehkost výkladu, jež je neinvazivní, a přesto není prázdný. Je veden zjevnou intencí nechat prostor samotné poezii Irmý Geisslové. Dobová kritika, které si všímá je také vybírána tak, aby nepoškodila křehký, ale nikoliv adorační, nýbrž vědomě současný pohled na tuto básnířku. Karolína Kýčková se nedopouští zkratkovitých úvah, zůstává v určitém nadšeném odstupu.

Jako bakalářská práce se dobře čte a je logicky přehledně vystavěna, formálně je bezproblémová, argumentačně a obsahově vyhovující.

Na konci svého posudky bych ráda položila otázku k onomu máchovského dědictví, jež jsem zmínila, zda by bylo možné nějak blíže jej popsat.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji podle jejího průběhu velmi dobře nebo výborně.

V Praze 1. září

Doc. Mgr. Libuše Heczková, PhD.

